

Brtník ulehl, Tali hárá a když mám všechno stihnout, musím trochu přeorganizovat venčeníčko. Ráno a večer si dáváme dělení, ale odpoledne jsem zatím pojala jako společný a socializační venčení sídlištní. I když to vzhledem k tomu hárání zní trošku nelogicky, tak zatím to vycházelo dobře. A jeví se to i jako dobrá volba. Tali pochopitelně pochoduje vodítkově. Rumíček je volně. A za tyhle dvě procházky, který máme doposud za sebou, musím říct, že jsem si to i dobře užila. Tali se nechová jako pako a Rumíček je můj spolehlivej hošíček.

A věnujeme se činností všelikým. Krom venčení pochopitelně. Ale venčení samotný je momentálně takový jakooooo, jak to napsat. Asi komplikovaný nejspíš. Tali si totiž - vůbec nevím proč, ale vím kdy to vzniklo - vymyslela, že se jí nechce CHODIT PO TRÁVĚ!!! Což má dost blbý jako ☹. Ponivadž na chodníku se taky nevyvenčí, že jo. Takže začátek procházky je o tom, že nejprve tak jako normálně jdeme po chodníku a já čekám, ešivá se nám nějak situace nezmění. Když zjistím, že nezmění a přesto, že by člověk očekával, že bude mít nutkání se vyčůrat a ona naopak tvrdí, že žádněj močák nemá, tak se venčení psa změní ve venčení zabejčený kozy ☹. Ponivadž ji vleču za sebou na nějakou tu zelenou plochu. A vona nééééhcéééééééé a nechce a nechce. A já si trvám na svém... ☹. Trošánek komedie. Aspoň, že teda Rumíček s tím nedělá cavyky. Tam zase ale trošku dozoruju to, že nebude blemtat to, co ze sebe Tali vypustí. Mno. Takže když si odbudeme tydlencty úvodní tanečky, nastává čas na volnočasový aktivity.

Jednou z nich je třeba komunikace s psíma kámošema. Teda takhle v současný době čistě jen s kámoškama ☹☹. Páč zase jako takovej střelec nejsem, to ne. Naopak, pokud potkááme někoho, kdy nevím, zavolám dopředu, že mi fena hárá a mám s sebou navíc i psa. 99% lidí bylo doposud rozumných a to jedno procento..... (ne nebojte, nezabila jsem nikoho ☹), to jedno procento prostě nemá cenu komentovat. Jen tu zaznamenám, jeden extrabuřt, kterej vypadnul z makovice jedný báby. Omlouvám se všem starším dámám, ale tahle osoba se jinak fakt nazvat nedá. Vlastní obrovskýho vepřadora - neboli psa, kterej vypadá tak trochu jako labrador a je tlustej jako prase. A je to zmetek. Už jednou jsem měla s bábou čest si to vyříkat. To, když vystartoval tehdy po Tali, která šla u nohy. A čokl (teď to píšu přesně s tím pejorativním nádechem, který tohle slovo má, nikoliv láskyplně, jak psům dokážu taky někdy říkat) bábu odtáhnul a šel si Tali podat. Bába to teď vyšperkovala, chodí s ním NA VOLNO A BEZ KOŠE. Takže ledva jsem ji viděla, houkla jsem na ní, ať si okamžitě toho psa dá na vodítko, když napadá ostatní. Rovnou a hned z první. Pochopitelně, že pes na

její volání z vysoka tentononc. Takže jsem přidala na kadenci a došlo ke slovní přestřelce. Kdy z báby, která honila svého psa, vypadla věta, která se mi myslím stane nezapomenutelnou: "Vy máte mít toho psa na vodítku, když hárá!" ☐☐ Nerozpitvávala jsem, kdo by měl a neměl mít koho na vodítku a jestli může pes taky hárat ☐, ale ešivá jsem se do té doby držela, tak teď jsem tu pavlačovou drbnu, která ve mě už dost bublala, pustila ze špagátku a zeptala jsem se mile, ale značně důrazně a bez úcty ke starší osobě: "A tohle je asi co, ty huso!" A ukázala jsem na TLUSTÝ, ŽLUTÝ A VELMI DLOUHÝ VODÍTKO na kterým Tali, která stála u mojí nohy, vodím.

Nicméně teda psím kámošům klukům se pochopitelně vyhýbáme a dávám echo co nejvíc dopředu. To, že se teď kámošíme čistě jen s holčičí komunitou nikomu z ohařísek nevadí. Páč Rumíček, ten to jen pochopitelně uvítá a Tali je přátelská, takže má radost z každého psiho chlupu, kterej potkáme. Teď to je shodou okolností hlavně Tara. Desetiletá černá ovčanda, která dělá parťačku paní o berlích. Panička je na to navíc hodně špatně s očima, takže se vždy snažím, abychom jí nějak neohrozili, aby ji psi neporazili ve své rozvernosti, když se s Tarou vítají a kontaktují. Teď s sebou paní měla i kamarádku, která byla s ohařísek naprosto unešená a oni si to užívali. Kupodivu si to užívali poměrně umírněně, takže stará paní i zůstala stát. Stejně tak byla Tara unešená z Tali. No halt háravka je zajímavá pro obě pohlaví. Ale ten první den, co jsme se potkali, to bylo obráceně. To byla v centru pozornosti obou ohařísek Tara, která měla majetek. ŽUŽLOBALONEK!!! Jeejdanánky jeжданánky. Copak Rumíček, ten díky tomu Talihárání ho tak moc neřešil, ale Talimůra. Jojojjoj - mocinky moc ho potřebovala. Enemže - a to mě překvapila teda - to si jako netroufala úplně. Jednou jemně naznačila, že by třeebas si ráda půjčila, ale tím to skončilo, kradení se nekonalo.

Tali zjistila, že jak je zajímavá pro ostatní, může se dělat důležitou a tak si to užívá. Další s kým jsme se potkali byla třebas desetiměsíční bassetice. Pochopitelně takový tululum a hrozně se zajímala, co to s tou Tali je. A ta stála a děsně se tvářila ve stylu: "Noo, jo co ty víš, tys ještě škrvně, tak nemáš ponětí." A blahosklonně na ní koukala dolů. Vona! Blbka a pometlo největší, hahaháá. Nebude to dlouho trvat a z nivě čučící zadumaný psí slečny bude zase rabiják a idiot. Tka. Idiotka. Abych byla přesnější. Každopádně teda momentálně se spíš vlečeme jak závin. Občas stojíme a čučíme. My dvě, já čekám až dočučí a čučím taky ☐. Rumíček si zkoumá. Aby ovšem byla taky jiná náplň a využila jsem tohoto období, tak taky cvičíme. Takový ty věcičky běžný provozní. Jako kupříkladu chůze na společným vodítku.

Tali se táhne, takže to se akurát hodí. Čas od času je oba cvaknu a s povelém "Sse mnou" se volným krokem bok po bočku pohybujeme vpřed (občas i se změnou směrů a vzad). Včera jsme míjeli dvě paní se psy a když jsme je přešli, tak za zády slyším. "Ty jo, to by se mi taky hodilo, kdyby takhle perfektně uměli chodit!" Jehehehehéé, kdyby paní věděla, jak to s tou perfektností je ☹, by se asi nestačila divit. Ale je fakt, že pro teď nám to šlo vynikajícím. To teď budem pilovat asi nejvíc, páč takový sedni s půlhodinovou přestávkou na čučení, než si ten zadek sedne na zem, to nejní nic pro můj těžce zkoušený nerf. Co mě ale potěšilo, že když jsme zkusili na stupínku povel Ťapičky, tak se chytli oba a ťapičkovali jako diví. Tali by tam ťapičkovala klidně sama od sebe i do rána. ☹

Abychom si užili taky zábavy jinačí, podařilo se mi vymyslet jak hrát kopečkovou hru ve třech, aby nikdo nepřišel zkrátka. Jen k tomu potřebujeme vhodnej kopeček a jinejch psů prostej prostor. Pak můžeme hrát. První je povel "Taličeká-Rumíčekde", kdy pro jistotu přišlápnu Talimůře vodítko. Nerada bych zas byla MerryPopins ☹. A čutnu balonek do kopce. Rumíček letí, Tali dřepí. Rumouš chytí balonek a jde ho pustit dolů. V ten moment přichází na scénu povel Talichyťhotenbalonek a adrenalinová chvílka. Jestli totiž stihnu běžet stejně rychle za balonkem jako Tali a nebo budu plachtit ☹. Tali drapne balonek a nese ho ke mně a jedem to celý zvonu. Každopádně nás to baví všechny tři. Občas teda Tali v rámci své unylosti a čučení balonek upustí a nechá ho být. A to zas přichází čas pro Rumíčka, kdy ho pošlu, aby jí ho "ukradnul".

Nu a tak se takhle pohybujeme sídlákem, až to obejdeme a jsme doma. A..... tam.... Rumouš vytuhne v pozici na Hitlera a Tali chrápe na boku. Ony ty civilizovaný procházky taky dají jednomu totiž zabrat. A já? Já se po vykonání všech domácích činností usalaším na balkoně, zapálím si svíčku (na kterou pak zapomenu a nechám ji do rána vyhořet ☹), naleju si prosecco a užívám si toho, jak je klid a mír. Do té doby, dokud se ty dva smetáci nepřikohátaj za mnou. Aby mi Rumíček usednul na holý nohy a zdrápal mě a Tali se nechala drbat na pupku. Jen nebohej Brtník se válí na tom gauči a čeká, až ho opustí viry a choroba.